

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1116²

Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος
Σάββατο 11 Νοεμβρίου 2023 (2004) ἐσπέρας

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ὠραιότερος τίτλος

Δύο ἄκρα ἔχει ὁ κόσμος, ἀγαπητοί μου. Ὅπως τὸ μπαστούνι ἔχει δύο ἄκρα, τὸ ἓνα ἄκρο ἐπάνω, ἐκεῖ ποὺ τὸ πιάνεις, καὶ τὸ ἄλλο ἄκρο κάτω, ἐκεῖ ποὺ ἀκουμπᾷ στὸ ἔδαφος καὶ ἀγγίζει ὅ,τι ἀκάθαρτο καὶ βυθίζεται στὴ λάσπη, ἔτσι καὶ ὁ κόσμος αὐτὸς ἔχει δύο ἄκρα. Τὸ ἓνα ἄκρο, αὐτὸ ποὺ εἶνε κάτω, μέσ' στὴ λάσπη, τὸ ἄκρο τῆς κακίας, εἶνε **ἡ φιλαυτία**· τὸ ν' ἀγαπᾷς μόνο τὸν ἑαυτὸ σου καὶ νὰ θέλῃς ὁ ἑαυτὸς σου νὰ γίνῃ κέντρο ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶνε ὁ ἐγωκεντρισμὸς τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἄκρο, τὸ ἐπάνω, προχωρεῖ πολὺ ψηλά· γίνεται κορυφὴ ποὺ φτάνει στὰ ἄστρα, μέχρι τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, τὸ θρόνο τῆς ἁγίας Τριάδος. Τὸ ἄκρο αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶνε **ἡ ἀγάπη**. Ἡ ἀγάπη πρὸς ὅλους· πρὸς τοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

Τὴν ἀγάπη αὐτὴ ἔδειξε στὸν κόσμο ὁ Χριστός. Τὴν ἔζησε, τὴν δίδαξε, τὴν μετέδωσε. Λένε γιὰ κάποια ἀρχαία μάγισσα, ὅτι κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἓνα ῥαβδί καὶ ὅποιον ἀγγίζει μὲ τὸ ῥαβδί αὐτό, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, εἴτε ἀπλὸς θνητὸς εἴτε βασιλιάς, εἴτε πλούσιος εἴτε φτωχός, ἔπαυε πλέον νὰ εἶνε ἄνθρωπος· τὸν ἔκανε ζῶο τετράποδο. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς κρατεῖ στὰ χέρια τοῦ ἓνα ἄλλο ῥαβδί, ῥαβδί ὄχι μαγικὸ ἀλλὰ θεϊκό. Καὶ τὸ ῥαβδί τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἄλλαξε τὸν κόσμο, εἶνε **ὁ σταυρός** τοῦ. Μὲ τὸ ῥαβδί αὐτό, τὸ σταυρὸ τῆς ἀγάπης τοῦ, παίρνει τὸν ἄνθρωπο - τὸ κτῆνος καὶ τὸν κάνει ἄγγελο καὶ ἀρχάγγελο!

Ναί, αὐτὴ εἶνε **ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ**. Αὐτὸ τὸ δρόμο μᾶς ἔδειξε ἐκεῖνος. Αὐτὸ τὸ δρόμο βάδισε ὁ ἴδιος. Αὐτὸν βάδισαν οἱ δώδεκα ἀπόστολοι. Αὐτὸν βάδισαν οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, γιὰ τοὺς ὁποίους διαβάζουμε στὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων, ὅτι στὴν κοινωνία ἐκείνῃ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ποὺ εἶχε ὡς βάσι καὶ θεμέλιο τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34), οὔτε ἓνας «ἐνδε-

ής» δὲν ὑπῆρχε (Πράξ. 4,34). Αὐτὸ τὸ δρόμο βάδισαν οἱ διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ τὸ δρόμο τῆς ἀγάπης βάδισε καὶ ὁ **ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων**, τοῦ ὁποίου τὴ μνήμη ἐορτάζουμε σήμερα.

Καὶ ἄλλοτε μιλήσαμε ἐπάνω στὸν βίο τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πατρὸς καὶ διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄς τὸν θυμηθοῦμε ὅμως καὶ πάλι μὲ λίγα λόγια.

Ἔζησε τὸν 7ο αἰῶνα. Ἦταν Κύπριος τὸ γένος, ἀπὸ τὴν Ἀμαθοῦντα, καὶ προερχόταν ἀπὸ ἀρκετὰ εὐκατάστατη οἰκογένεια. Ὁ πατέρας τοῦ ἦταν ὁ ἀρχοντας τῆς μεγαλονήσου καὶ λεγόταν Ἐπιφάνιος. Ὁ Ἰωάννης λοιπὸν μεγάλωσε σὰν **ἀρχοντόπουλο**. Ὅταν πλέον ἦρθε σὲ ὠριμὴ ἡλικία, ὑπακούοντας περισσότερο στὴ θέλησι τοῦ πατέρα τοῦ, νυμφεύθηκε μία κόρη καὶ ἀπέκτησε μαζί της παιδιὰ. Τὴν εἰρηνικὴ ὅμως οἰκογενειακὴ ζωὴ διαδέχθηκαν σύννεφα. Σύντομα ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτὴ καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ, καὶ ὁ πλούσιος αὐτὸς οἰκογενειάρχης ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ ἔμεινε **μόνος κ' ἔρημος**. Ἡ θλίψις τοῦ ἦταν μεγάλη. Παρηγοριὰ εὗρισκε καταφεύγοντας μόνο στὸ Θεό. Ὅλος ὁ πόθος τῆς ψυχῆς τοῦ στράφηκε στὸ πῶς νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Κύριο. Ἀφωσιώθηκε στὴ μελέτῃ τῶν Γραφῶν καὶ στὴν προσευχή, ἐνῶ ἡ ζωὴ τοῦ ὡς Χριστιανοῦ ἦταν ὑποδειγματικὴ. Μοίρασε τὴ μεγάλη περιουσία τοῦ στοὺς φτωχοὺς καὶ πεινασμένους.

Ἡ φήμῃ τοῦ ὀνόματός τοῦ ἀρχισε ἔτσι νὰ διαδίδεται καὶ σ' ἄλλα μέρη πέρα ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ἐφθασε μέχρι καὶ τὴ μεγάλη πόλι τῆς Ἀλεξανδρείας. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ θρόνος ἐκεῖ ἐχῆρευσε, οἱ Χριστιανοὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα νὰ γίνῃ ἐπίσκοπός τους ὁ Ἰωάννης. Ἦτο τότε ἐποχὴ εὐλογημένη, ποὺ ἡ θέλησις τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν

στις ἐκλογές τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶχε βαρύτητα ἀποφασιστική. Βρῆκε σωστό τὸ αἷτημα τοῦ ποιμνίου ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἡράκλειος (640-641), συμφώνησε μὲ τὴν ἐπιλογή τους καὶ τὴν ἐνέκρινε. Ἔτσι, κατ' αὐτὸν τὸν θεάρεστο καὶ εὐλογημένο τρόπο, ὁ Ἰωάννης ἀνέβηκε **στὸν πατριαρχικὸ θρόνο τῆς Ἀλεξανδρείας**, τὸν ὁποῖον ἐλάμπρυνε σὰν πυρσὸς ποὺ ἐτέθη «ἐπὶ τὴν λυχνίαν» (Ματθ. 5,15).

Ὡς ποιμενάρχης ἔδειξε μεγάλο ζῆλο γιὰ τὴν **καθαρότητα τῆς πίστεως**, τὴν πνευματικὴ ἀσφάλεια καὶ προκοπὴ τοῦ ποιμνίου του. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του μερικοὶ αἵρετικοὶ προσέθεταν στὸν Τρισάγιο ὕμνο (στὸ γνωστό μας «Ἄγιος ὁ Θεός...») μία φράσι μὲ κακόδοξο νόημα, καὶ πολλοὶ Χριστιανοὶ δὲν μπορούσαν ν' ἀντιληφθοῦν τὴν πονηρίαν τῶν αἵρετικῶν· στὴ φράσι «Ἄγιος Ἀθάνατος» αὐτοὶ προσέθεταν τὶς λέξεις «ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς». Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὅμως, ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀντιλήφθηκε τὴν πονηρίαν τους καὶ εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ ἐμπόδισε τὴν προσθήκη αὐτῇ.

Μὲ τὴν ἴδια ἐπιμέλεια φρόντιζε καὶ κατῳρθωνε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ καλύπτει τὶς **ὕλικές ἀνάγκες** τῶν πιστῶν, καὶ μάλιστα τῶν πιὸ φτωχῶν. Ἦταν ὁ πατέρας καὶ ὁ προστάτης ὅλων τῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων τῆς ἐπισκοπῆς του. Καὶ ὅχι μόνο τῆς ἐπισκοπῆς του, ἀλλὰ καὶ ὁποιουδήποτε ἄλλου ἀναξιοπαθοῦντος ἀνθρώπου, ἀκόμα καὶ πέρα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ δική του ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία. Μέχρι τὰ Ἱεροσόλυμα ἀπλώθηκε ἡ ἀγάπη του. Ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς (βλ. PG 114, 900c) τὸν παρομοιάζει μὲ τὸ Νεῖλο ποταμό, ποὺ τὰ νερά του ἀρδεύουν καὶ ζωογονοῦν ὄχι μόνο τὴν Αἴγυπτο ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸν κόσμον μὲ τὴν καρποφορίαν ποὺ φέρνουν. Τόσο πολὺ ἀγαποῦσε καὶ ἀσκοῦσε τὴν ἐλεημοσύνη ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὥστε στὸ τέλος οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἔδωσαν τὸ ἐπίθετο **ἐλεήμων**.

Γενικῶς ἦταν τόσο ἐνάρτετος, τόσο ἐπιμελὴς καὶ τόσο **συνεπής** στὴν ἀποστολή του, τόσο στὴ θεωρία ὅσο καὶ τὴν πρᾶξι, ὥστε τὸν ἀναγνώριζαν, τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν σέβονταν ὄχι μόνο οἱ Χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἑτερόδοξοι καὶ οἱ ἄπιστοι. Πολλοὺς μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς προσεῖλκυσε στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ· ἔγινε ἔτσι καὶ ὑπόδειγμα ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς ἱεραποστολῆς.

Πατριάρχευσε θεαρέστως πολλὰ χρόνια. Καὶ ὁ Θεός, κοντὰ στὰ ἄλλα χαρίσματα, τοῦ ἔδωσε ἐπὶ πλέον καὶ τὸ χάρισμα νὰ θαυμα-

τουργῇ· ἔκανε πολλὰ **θαύματα**, καὶ μ' αὐτὰ ἀνακούφισε τὸν ἀνθρώπινο πόνο. Ἔτσι πέρασε τὴ ζωὴ του, ἔφτασε σὲ βαθὺ γῆρας, καὶ τέλος παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὰ χέρια τοῦ Κυρίου πλήρης ἡμερῶν καὶ πλήρης καρπῶν ἐμπράκτου ἀγάπης.

* * *

Στὸν ἅγιο Ἰωάννη, ποὺ ἐορτάζουμε σήμε-
ρα, δόθηκε, ἀγαπητοί μου, ὁ ὑψηλὸς τίτλος **ἐλεήμων**. Κάθε ἅγιος ἔχει τὸν τίτλο του. Ὁ ἅγιος Γεώργιος ἐπονομάζεται **τροπαιοφόρος** γιὰ τὶς νίκες καὶ τοὺς θριάμβους του. Ὁ ἅγιος Δημήτριος λέγεται **μυροβλύτης** γιὰ τὰ μύρα ποὺ ἀναβλύζουν ἀπὸ τὸν τάφο του. Ὁ ἅγιος Σπυρίδων λέγεται **θαυματουργός** γιὰ τὰ θαύματα τὰ μεγάλα ποὺ ἔκανε. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ ἐορτάζει αὐριο 13 Νοεμβρίου, ἐπονομάζεται **Χρυσόστομος** γιὰ τὰ χρυσὰ καὶ ἀνεκτίμητα λόγια ποὺ ἔλεγε τὸ στόμα του. Καὶ ἄλλοι ἅγιοι ἐπονομάζονται μὲ διαφόρους ἄλλους ἄλλους τίτλους. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα νομίζω ὅτι **φέρει τὸν ὠραιότερο τίτλο**, τὸν τίτλο **ἐλεήμων**· διότι ὁ τίτλος ἐλεήμων ἐνσαρκώνει τὴν ἀγάπη, καὶ ἡ ἀγάπη εἶνε παραπάνω ἀπ' ὅλα. Ὡνομάστηκε **ἐλεήμων**, καὶ ἦταν ὄντως ἐλεήμων, ἐνσάρκωσι τῆς ἐλεημοσύνης.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων ἦταν ἓνα **λιμάνι**· ὅπως στὸ λιμάνι καταφεύγουν ὅλες οἱ βαρκοῦλες καὶ τὰ καράβια γιὰ νὰ βροῦν γαλήνη καὶ ν' ἀράξουν μὲ ἀσφάλεια, ἔτσι καὶ αὐτὸς ἄνοιγε τὴν ἀγκάλη του σὲ κάθε θαλασσοδαρμένο τῆς ζωῆς καὶ γινόταν τὸ ἀραξοβόλι τῆς ἀγάπης. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων ἦταν ἓνα **δίχτυ τοῦ Χριστοῦ**, ποὺ μάζευε μέσα ἀπὸ τὴ δυστυχία τοῦ κόσμου τούτου ὅλη τὴ φτωχολογιά γιὰ νὰ τὴν ἀνακουφίση. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων ἦταν **μὴ βρύσι γιὰ ὅλους**· κι ὅπως ἡ βρύσι δὲν κάνει διάκρισι, ἀλλὰ προσφέρει τὸ νερό της σὲ κάθε περαστικό, καὶ δροσίζεται καὶ ξεδιψᾷ σ' αὐτὴν καὶ τὸ ἀρνὶ καὶ ὁ λύκος, καὶ τὸ περιστέρι καὶ ὁ κόρακας, καὶ ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἁμαρτωλός, καὶ ὁ κουρασμένος διαβάτης καὶ ὁ κακοῦργος ληστής, ἔτσι κ' ἐκεῖνος δὲν ἀρνήθηκε τὴ βοήθειά του σὲ κανένα.

Στὸν αἰῶνα αὐτὸ τῆς φιλαυτίας καὶ ιδιοτελείας καὶ πλεονεξίας, ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, νὰ μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς **ἐλεήμονες**, καὶ τότε θὰ ἔχουμε τὴν εὐχή του, τὴ μεσιτεία του, τὴν εὐλογία του καὶ τὴ βοήθειά του· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2572

Τὰ Εἰσόδια τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου
Τρίτη 21 Νοεμβρίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Δυνατὸς ὁ θεῖος λόγος, ἀδύναμοι οἱ κήρυκες

«Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 8,11· πρβλ. Β' Κορ. 12,9-10)

Δόξα στὴν ἁγία Τριάδα, τὸν Θεὸ τὸν ἀληθινὸ καὶ πα-
νοικτίρμονα. Καλοῦμαι πάλι νὰ κηρύξω. **Παρακαλέ-
στε τὸ Θεὸ** νὰ φωτίσῃ κ' ἐμένα τί νὰ πῶ, κ' ἐσᾶς, ὥστε
τὰ λόγια ποὺ θ' ἀκουστοῦν νὰ βροῦν ἀπήχησι.

Ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία τὸ Εὐαγγέλιο. **Μεγάλη δωρεὰ
αὐτῇ!** Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶνε τόσο ἀπλᾶ, ποὺ κ' ἕνας
ἀγράμματος μπορεῖ νὰ τὰ καταλάβῃ· εἶνε ὅμως **καὶ τό-
σο βαθειά**, ὥστε καὶ μεγάλοι σοφοὶ μένουν ἐκθαμβοί.

Πάρτε παράδειγμα τὴν **παραβολὴ τοῦ Σπορέως** (βλ. Λουκ.
8,4-15). Τὴν ἔχετε ἀκούσει· «**Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεί-
ραι τὸν σπόρον αὐτοῦ...**» (ἐ.ἀ. 8,5). **Τί εἶνε ὁ σπόρος;** «Ἐνα μι-
κρὸ πραγματάκι· ὑπάρχουν σπόροι σὰν τὸ κεφαλάκι τῆς
καρφίτσας. Καὶ ὅμως, τί δύναμι ἔχει ἕνας σπόρος!

• Ἐνας ἄπιστος Γερμανὸς ἐπιστήμονας βρέθηκε στὸ
Ἅγιο Ὄρος, στὴ σκῆπη ἐνὸς ἀσκητοῦ ποὺ εἶχε γεμίσει τὴν
αὐλή του μὲ ὠραῖα λουλουδιὰ· τέτοια ὁ Γερμανὸς δὲν εἶχε
δεῖ ἄλλου καὶ τὰ παρατηροῦσε μὲ ἐνδιαφέρον. Τοῦ λέει ὁ
καλόγερος· Θέλεις νὰ δῇς ἀπὸ ποῦ βγῆκαν ὅλα αὐτά; Τοῦ
δείχνει λοιπὸν ἕνα κουτάκι, μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν οἱ σπόροι
ὅλων ἐκείνων τῶν λουλουδιῶν. –Καὶ ἕνας σπόρος ἀκόμα,
τοῦ λέει, φτάνει **νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὸ Θεό**. Ὅλοι οἱ ἐπιστή-
μονες νὰ μαζευτοῦν, ἕνα σπόρο νὰ φτειάξουν δὲν μπο-
ροῦν. Ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι...

• Ἄλλο περιστατικὸ. Ἐνας ἄθεος στὴν Ἀγγλία ἦταν
τόσο φανατικὸς, ποὺ ἤθελε καὶ μετὰ τὸ θάνατό του νὰ
κηρύσσεται ἡ ἀθεΐα. Ἐτοίμασε λοιπὸν τὸν τάφο του, τὸν
σκέπασε μὲ μιὰ πλάκα βαρεῖα καὶ πάνω σ' αὐτὴν ἔγρα-
ψε· Ἄν ἡ πλάκα αὐτὴ μετακινηθῇ δίχως χέρι ἀνθρώπου,
τότε καὶ οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν! Πέρασε χρόνος. Τί
συνέβη; **Ἡ πλάκα κινήθηκε!** Πῶς; ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου;
Ὅχι. Ἐνας μικρὸς σπόρος, ποὺ τὸν μετέφερε ἕνα που-
λί, ἔπεσε σὲ μία ῥωγμὴ τῆς πέτρας· ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἄνεμο
μαζεῦτηκε λίγο χωματάκι καὶ ἀπ' αὐτὸ μὲ τὴν ὑγρασίαν ὁ
σπόρος ρίζωσε· σιγὰ - σιγὰ οἱ ρίζες εἰσχώρησαν στὴν πέ-
τρα καὶ τίναξαν τὴν πλάκα. Ἐτσι ὁ ἐπιστήμονας αὐτὸς
διαψεύσθηκε. **Τί δύναμι ἔκλεισε** ὁ Θεὸς μέσα σὲ ἕνα
σπόρο! Ἐτσι καὶ στὸ νεκρὸ σῶμα μας, ποὺ θάβεται στὴ
γῆ ὅπως κι ὁ σπόρος κατὰ τὸ λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύ-
λου (βλ. Α' Κορ. 15,42-45), ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ τὴ δύναμι ν' ἀναστηθῇ.

• Κάτι ἀκόμα σχετικὸ. Τὸ 1922, σὲ ἀνασκαφὲς ποὺ ἔ-
γιναν στὴν Αἴγυπτο, ἀνακαλύφθηκε ὁ μεγαλοπρεπεὴς **τά-
φος τοῦ Τουτανχαμών**, φαραὼ τῆς 18ης δυναστείας (1350-
1342 π.Χ.). Μέσα στὴν πυραμίδα, βρῆκαν τὴ μούμια καὶ διά-
φορα ἀντικείμενα τοῦ νεκροῦ. Βρῆκαν κ' ἕνα χρυσὸ δο-
χεῖο ποὺ περιεῖχε σιτάρι (ἡ Αἴγυπτος ἦταν μεγάλος σι-
τοβολῶνας). Καὶ εἶπε τότε κάποιος· Μπορεῖ ἄραγε αὐτὸ
νὰ φυτρώσῃ; Τὸ ἔσπειραν λοιπὸν καὶ **φύτρωσε· ὕστερα
ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια!** Τί μεγαλεῖα ἔχει ὁ Θεός! εἶπε
καὶ «**ἐξηνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου ...καὶ ξύλον κάρ-
πιμον ποιοῦν καρπὸν**» (Γέν. 1,12).

–Μὰ, θὰ πῆτε, μάθημα φυτολογίας μᾶς κάνεις τώρα;
Ὅχι· τὰ λέω διότι, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, ὁ σπόρος
ποὺ ξέρουμε εἶνε εἰκόνα ἐνδὸς ἄλλου σπόρου, ποὺ ἔφε-
ρε ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν οὐρανόν· καὶ ὁ σπόρος αὐτὸς εἶνε ὁ
λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο **Εὐαγγέλιο**.

Τί δύναμι ἔχει ὁ σπόρος αὐτός; Μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ
δύναμι τῶν σπόρων τῆς γῆς. Θέλετε **παραδείγματα;**

• Ὁ Χριστὸς περνοῦσε ἀπὸ τὸ «**τελώνιον**», ὅπου ἤ-
ταν ὁ **Ματθαῖος**, ἄνθρωπος τοῦ χρήματος. Καὶ τί τοῦ εἶ-
πε ὁ Χριστός· «**Ἀκολουθεῖ μοι**» (Μάρκ. 2,14). Δυὸ λέξεις· ἔπε-
σαν σὰν σπόρος στὴν καρδίαν του, καὶ ἔφτασαν οἱ δύο
αὐτὲς λέξεις γιὰ νὰ γίνῃ ὁ **τελώνης εὐαγγελιστής**.

• Ἄλλα σύντομα λόγια εἶπε ὁ Κύριος εἰδικὰ ὅταν διὰ-
λεγε τοὺς δώδεκα ἀποστόλους· «**Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ
ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων**» (Ματθ. 4,19). Καὶ τὰ λίγα αὐτὰ
λόγια ἔφτασαν γιὰ νὰ γίνουν οἱ **ψαράδες τῆς Γαλιλαίας**
παγκόσμιοι διδάσκαλοι.

• Ἀλλὰ καὶ ὅλους μᾶς καλεῖ λέγοντας· «**Δεῦτε πρὸς με
πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύ-
σω ὑμᾶς**» (Ματθ. 11,28). Μὲ τὰ μετρημένα αὐτὰ λόγια ἀμέτρη-
τα πλήθη βρῆκαν καὶ βρίσκουν σ' αὐτὸν τὴν ἀνάπαυσι.

• Δύναμις τεράστια στὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου· κι ὅ-
χι μόνο σὲ ἄτομα, ἀλλὰ καὶ σὲ λαοὺς ὁλόκληρους. Νά 2
λαοὶ τῶν Βαλκανίων. Ὁ ἕνας εἶνε οἱ **Βούλγαροι**. Μέχρι τὸν
9ο αἰῶνα ἐκεῖ ἐπικρατοῦσε εἰδωλολατρία. Τότε ἔγιναν
Χριστιανοί. Δυὸ Ἕλληνες ἱεραπόστολοι, ὁ Μεθόδιος καὶ
ὁ Κύριλλος, πῆγαν ἐκεῖ καὶ ἔσπειραν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

• Ὁ ἄλλος λαὸς εἶνε ἡ σημερινὴ **Ἀλβανία**. Ἐκεῖ τὸν
18ο αἰῶνα κινδύνευαν νὰ γίνουν ὅλοι μουσουλμᾶνοι.
Πῶς σταμάτησε ὁ ἐξισλαμισμὸς καὶ ἔμειναν 400.000 ὀρ-
θόδοξοι; Μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ,
ποὺ στηρίξε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βορείου Ἡπείρου.

• Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θαυματούργησε στὴ Βουλγα-
ρία, στὴν Ἀλβανία, ἀλλὰ καὶ στὴ **Ρωσία**. Παντοῦ.

Καὶ ὅχι μόνο ὁ προφορικὸς ἀλλὰ καὶ ὁ **γραφτὸς** λό-
γος. Σ' ἕνα βιβλίον μὲ τίτλο «Ἱστορίαι τῶν μετανοούν-
των» διάβασα τὸ ἑξῆς. Κάποιος ἄνθρωπος στὴν Ἀθήνα
γύρω στὸ 1900, ἄσχετος μὲ τὴ θρησκείαν, περπατώντας
εἶδε σὲ χαντάκι τοῦ δρόμου ἕνα φύλλο. Ἐσκυψε, τὸ
πῆρε, τὸ καθάρισε καὶ διάβασε σ' αὐτό· «Ἀμαρτωλέ, με-
τανόησε»! Ἀπ' αὐτὸ συγκινήθηκε, μετάνοίωσε καὶ ἄρχισε
νὰ κλαίῃ. Κάτι προσφέρουν καὶ τὰ χριστιανικὰ ἔντυπα.

–Ἐν τάξει. Ἄν μιλοῦσε ἕνας Κοσμᾶς Αἰτωλὸς, ἕνας
Χρυσόστομος, μιὰ ἁγία φυσιογνωμία, νὰ πᾶμε νὰ τὸν
ἀκοῦμε· ἀλλὰ τώρα ποιόν νὰ πᾶμε ν' ἀκούσουμε, τοὺς
σημερινούς κήρυκες ποὺ ἄλλα λένε κι ἄλλα κάνουν;...

Ὁμολογῶ, ἀδελφοί μου, μὲ συντριβή, ὅτι οἱ νεώτεροι
κήρυκες **δὲν εἵμαστε στὸ ὕψος** ἐκείνων. Ἀλλὰ φταίμε
ἄραγε μόνο ἐμεῖς ποὺ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν κυριαρχεῖ;

“Ένας ξένος κήρυκας έβλεπε μέσα στο άκροατήριό του κάποιον πού, ενώ αυτός κήρυττε, εκείνος με την παλάμη - σπιθαμή του μετρούσε - τί· την απόστασι από το στόμα μέχρι το αυτί του. Και μετά μετρούσε μία, δύο, τρεις σπιθαμές - τί· την απόστασι από αυτόν, απ’ το άκροατήριο, μέχρι τόν Ιεροκήρυκα. Παραξευεύτηκε και τόν κάλεσε. -Τί είν’ αυτό πού κάνεις; ρώτησε. -Νά, λέει, τί έννοώ· τó στόμα σου απέχει μία σπιθαμή, τόσο λίγο, από τó αυτί σου, και όμως δεν άκούς αυτά πού λές, δεν τά εφαρμόζεις· πώς λοιπόν έχεις την άξίωσι εγώ, πού είμαι τόσες σπιθαμές μακριά από σένα, νά τά εφαρμόσω;... Δί-δαγμα για έμάς, ότι πρώτοι οί κήρυκες του Εύαγγελίου πρέπει να είμαστε ύποδείγματα εφαρμογής όσων λέμε.

Άλλά και σ’ αυτήν άκόμα την περίπτωση, πάλι ή αίτια πού ό λόγος του Θεού δεν καρποφορεί είνε όχι ό Ιεροκήρυκας αλλά κάτι άλλο. Όπως βλέπουμε στην παραβολή του Σπορέως, δεν φταίει ό σπόρος· φταίει τó έδαφος πού πέφτει ό σπόρος, ή ψυχική δηλαδή κατάσταση, ή **ράθυμία του ανθρώπου** πού τόν δέχεται. Πρόφασι είνε ή άναξιότης του κήρυκος ή τού Ιερέως. Είπαν σέ κάποιον -Γιατί δεν έκκλησιάζεσαι; -Γιατί ό παπάς είνε τέτοιος και τέτοιος· άν λειτουργούσε κανένας άλλος, θά πήγαινα... Έπ’ αυτού ό άγιος **Κοσμάς ό Αιτωλός** έλεγε·

“Ένας άνθρωπος σκανδαλίστηκε από σοβαρή άμαρτία πού έπесе ό πνευματικός του, και είπε· Αλλοίμονό μου, όσα του έξωμολογήθηκα είνε όλα άσυγχώρητα... Φεύγει και καθώς περπατούσε βρήκε ένα νερό πού έτρεχε όλο-κάθαρο. Έσκυψε, ήπие, κ’ ήταν πολύ δροσερό. Βρέ, λέει, από πού να βγαίνει τó νερό αυτό; Ακολούθησε λοιπόν τó ρυάκι να βρή την πηγή. “Όταν όμως έφτασε εκεί, έφραξε τή μύτη του από τή βρώμα· τó **νερό έβγαине από τó στόμα ενός ψόφιου σκύλου!**” Ω τί έπαθα, λέει, μαγαρίστηκα... Τότε άγγελος Κυρίου του είπε· “Όπως τó νερό σέ ξεδίψασε κι άς βγαίνει από τó στόμα σκύλου, έτσι και ή χάρι τής Ιερωσύνης και ή διδασκαλία ή όρθόδοξη δεν χάνει την ίσχύ της κι άς βγαίνει από στόματα τυμπανιαίων πτωμάτων, παπάδων και κηρύκων πού δεν έχουν καθαρότητα. Διψάς λοιπόν έσύ τó Θεό; πίες νερό θείας χάριτος· όσα σου συγχώρησε ό πνευματικός σου, είνε όλα συχωρεμένα· μόνο πήγαινε και βάλε του μετάνοια και παρακάλεσέ τον νά σέ συχωρήση· εκείνον θά τόν εξετάση ό Θεός. Κι ό άγγελος έγινε άφαντος (ήμέτ. έργ. πδ3, σσ. 279-278).

Άλλά κι ό Ίδιος ό Χριστός μάς δίδαξε, νά μην κοιτάζουμε την προσωπική ζωή του κήρυκα αλλά κυρίως τή διδασκαλία του άν είνε όρθή. Για τούς γραμματείς και φαρισαίους είπε· “Πάντα όσα εδν είπωσιν ύμίν τηρείτε και ποιείτε, κατά δε τά έργα αυτών μη ποιείτε» (Ματθ. 23,3). Κάποιος σου χαρίζει **μιά χρυσή λίρα**· σέ ρωτώ, εδν σου τή δίνη ένα παιδί ή ένας γέρος, τó χέρι ενός ύγιους ή ενός λεπρού, θά την πάρης; Όπωςόηποτε. “Ετσι κ’ έμείς· στο στόμα έχουμε τά λόγια του Θεού, θησαυρό πολυτιμότερο «**ύπερ χρυσίον και τοπάζιον**» (Ψαλμ. 118,127), και αυτά μεταδίδουμε. “Όπως λοιπόν δέχεται τή λίρα κι από λεπρό, διότι ή άξια της δεν μειώνεται, έτσι να δέχεται τά λόγια αυτά.

Μην ξεετάξεις τόσο τó **ποιός είνε αυτός** πού κηρύττει τó λόγο του Θεού· ξεετάζε κυρίως τó **περιεχόμενο** του λόγου του, άν μεταφέρει πιστά την αλήθεια. Όταν διψάς, πίνεις νερό και ξεδιψάς· δεν ξεετάξεις άν τó ποτήρι πού σου δίνουν είνε χρυσό, γυάλινο, πήλινο ή ξύλινο.

Μ’ αυτά πού λέω δεν θέλω να δικαιολογήσω τó σκάνδαλα πού προξενούμε οί κληρικοί· θέλω να πώ, ότι ό λόγος του Θεού δεν χάνει την άξία του. **Άρκεί νά βρή γόνιμο έδαφος.** Άν οί ψυχές τών ανθρώπων είνε σκληρές κι άναίσθητες, ρήχες κ’ επιπόλαιες, βεβαρημένες με πλήθος κοσμικές μέριμνες, τότε ό λόγος μένει άκαρπος, ό-πως διδάσκει ό Κύριος στην παραβολή του Σπορέως.

“Όχι τώρα πού κηρύττουμε έμείς οί άτελείς, αλλά και όταν κήρυττε ό Κύριος ήμών Ίησούς Χριστός, ό άνώτερος διδάσκαλος, ούτε ό Ίούδας ούτε οί γραμματείς και

φαρισαίοι ώφελήθηκαν. Και σήμερα, εδν δεν ώφελούνται, φταίει τó ότι στις ψυχές ύπάρχει **μία έσωτερική διαφθορά.** Αυτήν ό Χριστός παρέστησε σέ τρεις εικόνες· άλλοι, λέει, μοιάζουν με δρόμο πατημένο πού ό σπόρος δεν φυτρώνει, άλλοι με έδαφος πετρώδες πού ό σπόρος δεν ριζώνει, κι άλλοι με άγκαθότοπο πού πνίγει τόν σπόρο. “Ένα μικρό μόνο μέρος του Θεού λόγου καρποφορεί.

Παλαιότερα άκουγαν ένας μέσα στους 10 ανθρώπους, έπειτα ένας μέσα στους 100, άργότερα ένας μέσα στους 1.000. **Σήμερα; ζήτημα άν ύπάρχη ένας μέσα στους 1.000** νά ‘χη αυτή για τó λόγο του Θεού. “Όταν λέω αυτή δεν έννοώ τά αυτιά αυτά πού έχουμε· τέτοια έχουν και τά ζώα.

Έκλεκτοί άνθρωποι του Θεού, εκτός από τά φυσικά αυτιά, έχουν και **αυτιά τής ψυχής, μυστική άκοή.** Γι’ αυτό είπε ό Χριστός «**Ό έχων ώτα άκούειν άκούέτω**» (Ματθ. 13,43). Σας θυμίζω μερικούς τέτοιους άγίους ανθρώπους.

* **Ό μέγας Άντώνιος**, νέος 18 ετών, μπήκε στην έκκλησία και άκουσε στο εύαγγέλιο τά λόγια «**Πώλησόν σου τά ύπάρχοντα και δός πτωχοίς...**» (Ματθ. 19,21). Και είπε· Αυτός ό λόγος είνε για μένα. Και άμέσως μοίρασε τή μεγάλη περιουσία του σέ φτωχούς, έφυγε στην έρημο και άγίασε.

* **Ό άγιος Αύγουστίνος**, πού ζούσε άσώτως, άκουσε φωνή «Πάρε και διάβασε!». Τό μάτι του έπесе εκεί πού ό Παύλος λέει «**Αποθώμεθα τά έργα του σκότους και ένδυσώμεθα τά όπλα του φωτός...**» (Ρωμ. 13,12 κ.έ.). Και αυτό τόν έφερε σέ μετάνοια· και έγινε ένας από τούς μεγαλύτερους διδασκάλους και πατέρας τής Έκκλησίας.

* Άλλά γιατί πάω μακριά; **Μάρτυρες** τής δυνάμεως του Θεού λόγου **είστε σεις οί Ίδιοι.** Άν άφήσατε τόν «**παλαιόν άνθρωπον**» και ζήτε χριστιανική ζωή, ή άλλαγή σας άρχισε άφ’ ότου άκούσατε τó κήρυγμα του Εύαγγελίου.

Οί πολλοί σήμερα περιφροнуюν τόν λόγο του Εύαγγελίου, τή ρίζα απ’ όπου φύεται ό,τι ώραίο ύπάρχει.

Γεννάται τώρα, αγαπητοί μου, τó έρώτημα· **σήμερα σπείρεται** ό λόγος του Εύαγγελίου; Έάν ό λόγος του Θεού άκούγόταν σέ κάθε ένορία, ή πατρίδα μας θά ήταν παράδεισος, ή ώραιότερη χώρα του κόσμου· τó πιστεύω.

Δυστυχώς άντί του σπόρου του Εύαγγελίου έσπάρη άλλος σπόρος, ό **σπόρος τών υιών του σκότους.** Κι όπως λέει ό άπόστολος Παύλος, ό,τι σπείρης θά θερίσης (βλ. Γαλ. 6,7)· σπέρνεις σιτάρι σιτάρι θά θερίσης, σπέρνεις άγκάθια άγκάθια θά θερίσης. **Καταντήσαμε άγκαθότοπος** (βλ. Λουκ.8,7) και ύπεύθυνοι είμαστε οί Ιερείς και οί έπίσκοποι.

Πρόλαβα μιά άλλη πραγματικότητα, και τώρα άναστενάζω, γιατί ό λαός μας άκουσε ιδέες του άθέου Μάρξ και άνέκρουσε τόν λόγο του Χριστού. Προβλέπω πώς ό,τι γίνεται σέ άλλες χώρες, θά συμβη κ’ έδω· θά εισέλθουμε σέ φοβερή κατάσταση πού φρίττει ό λογισμός. “Υστερα από τή δόξα τής Πίνδου τó ‘40, ήρθε ή κατάρπησι. Οί άθεοι και άπιστοι έσπειραν **σπόρο σατανικό, απ’ όπου βλάστησε ό έμφύλιος σπαραγμός.** Φοβερό πράγμα. Και φοβάμαι μην επαναληφθή. Έάν άκούγαμε τó λόγο του Εύαγγελίου και ήμασταν έκλεκτή γη, ή πατρίδα μας θά ήταν όχι ούραγός αλλά έμπροσθοφυλακή, θά ήμασταν όχι αντιγραφείς αλλά δημιουργοί ενός ύψηλου πολιτισμού· δεν θά είχαμε άνάγκη από συμμαχίες άλλων, θά είχαμε μαζί μας τόν Θεό· και «**εί ό Θεός ύπερ ήμών, τίς καθ’ ήμών;**» (Ρωμ. 8,31).

“Ω εδν μπορούσε ή φωνή μου ν’ άκουσθί! Ιερείς του ‘Υψίστου, εκπαιδευτικοί, γονείς και πρό παντός οί μητέρες, σπείρετε με πίστι στις παιδικές ψυχές τόν λόγο του Χριστού.

Νά σπείρουμε με πάθος. **Νά γίνουμε σποριάδες.** Και τότε είμαι βέβαιος, ότι θ’ άνατείλουν νέες ήμέρες. Τό πιστεύω, ότι τó μαρτυρικό τούτο έθνος, πού για τίς άμαρτίες μας έγινε παιχνίδι τών μεγάλων και ίσχυρών, εδν έμείς όλοι, μικροί και μεγάλοι, μετανοήσουμε και έπιστρέψουμε στον Κύριο, θά δοξάση τόν Θεό και θά δοξασθί από αυτόν.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2593

Τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου
Δευτέρα 13 Νοεμβρίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Σπουδαία παιδαγωγικὴ ἀρχή

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοί μου, κάθε μέρα ἑορτάζει ἁγίους. **Τί εἶνε ἅγιος;** Ἕνας ἥρωας, ὁ εὐγενέστερος ἥρωας. Ἕνας ἅγιος εἶνε, ἀκόμη, ἀπόδειξις ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο δὲν εἶνε θεωρία, οὐτοπία· εἶνε ζωντανὴ πραγματικότης.

Ἕνας κορυφαῖος ἅγιος καὶ μεγάλη ἱστορικὴ φυσιογνωμία εἶνε ὁ σημερινός· ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος!** Ὁ βίος του εἶνε πολὺπλαγκτος καὶ προσφέρει πολλὰ διδάγματα. Λίγα μόνο θὰ ποῦμε. Θὰ ἐνδιατρίψουμε κυρίως σὲ μία σημαντικὴ παιδαγωγικὴ ἰδέα του.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης **γεννήθηκε τὸ 353** στὴν Ἀντιόχεια. Ἀνῆκε σὲ ἐπιφανῇ **οἰκογένεια**· ὁ πατέρας του Σεκοῦνδος ἦταν στρατηγός, ἡ δὲ μητέρα του Ἀνθοῦσα ἦταν ἀπὸ τὶς σπάνιες γυναῖκες. Ὁ Ἰωάννης, νήπιο, ἔμεινε ὀρφανός ἀπὸ πατέρα καὶ ἡ μητέρα του (χήρα σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν!) ἀποφάσισε νὰ διαθέσῃ ὅλη τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσίᾳ της γι' αὐτὸ τὸ παιδί.

Ὁ Ἰωάννης **ἦταν μεγαλοφυΐα**. Σπούδασε στὴν Ἀντιόχεια καὶ στὴν Ἀθήνα τὴν κλασσικὴ παιδεία. Ἐπέστρεψε στὴν Ἀντιόχεια καὶ γιὰ λίγο ἄσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου. Σύντομα ὅμως ἐλκύστηκε ἀπὸ πρότυπα ἁγίων κληρικῶν καὶ ἀσκητῶν καὶ ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο. Ἐπὶ 5 χρόνια μελέτησε τὴ Γραφή, προσευχόταν καὶ ἀσκήτευε. Λόγω ἀσθενείας γύρισε στὴν πόλι. Ἔγινε ἀναγνώστης καὶ χειροτονήθηκε διάκονος καὶ πρεσβύτερος. Ἐπὶ δώδεκα χρόνια ἦταν ὁ ἱεροκήρυκας τῆς Ἀντιοχείας καὶ ὁ ἄμβωνας γνώρισε τότε δόξα.

Λόγω τῆς φήμης του, παρά τὴ θέλησί του καὶ μέσῳ τεχνάσματος, **ἔγινε «ψήφω κλήρου καὶ λαοῦ» ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βασιλευούσης.**

Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴν **ἤλεγξε τὰ πάθη καὶ τὴ διαφθορὰ** τῶν βασιλέων Ἀρκαδίου καὶ Εὐδοξίας, ἄλλων κακῶν ἀρχόντων καὶ λαοῦ. Αὐτὸ ὅμως προκάλεσε γογγυσμὸ καὶ μῖσος. Τὸν ἔπιασαν, τὸν ἐξώρισαν σὲ ἐρημιές· ἔτσι τὸν ἐξόντωσαν.

Μετὰ τὰ βιογραφικὰ τοῦ ἁγίου νὰ ποῦμε τώρα γιὰ τὴν σπουδαία παιδαγωγικὴ ἀρχὴ του.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἀγαπητοί μου, ὡς ἄριστος παιδαγωγός, θίγει μέσα στὰ ἔργα του ἓνα ζήτημα θεμελιώδες τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης, τὸ ὁποῖο ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς. **Εἶνε ὁ ἄνθρωπος δεκτικὸς ἀγωγῆς ἢ ὄχι;** Προσοχή· ὄχι ἂν εἶνε δεκτικὸς **μαθήσεως** – ἐπ' αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία–, ἀλλ' ἐὰν ἐπιδέχεται **ἡθικὴ βελτίωσι**. Μὲ ἄλλα λόγια, μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ κατάλληλη ἀγωγή νὰ μεταβληθῇ, νὰ γίνῃ καλύτερος, ἀπὸ κακὸς νὰ γίνῃ καλός;

Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ παιδιά καὶ τοὺς νέων **διχάζονται**· ἄλλοι εἶνε αἰσιόδοξοι, ὅτι μπορεῖ νὰ βελτιωθῇ, καὶ ἄλλοι ἀπαισιόδοξοι.

Τί λένε οἱ ἀπαισιόδοξοι ποὺ εἶνε πολλοί; Ὁ ἄνθρωπος, λένε, εἶνε ἐκ φύσεως κακός, καὶ ἡ φύσις **δὲν μεταβάλλεται**· ἐγκληματίας γεννήθηκε, ἐγκληματίας θὰ πεθάνῃ. Ματαίως, κατ' αὐτοῦς, προσπαθοῦν οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ ἱερεῖς, οἱ παιδαγωγοί, ὅλο τὸ σωφρονιστικὸ σύστημα· ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ φύτρα του εἶνε στρεβλός... Γονεῖς, δάσκαλοι, καθηγηταί, σωφρονιστικὰ ἰδρύματα, φυλακές, νόμοι..., **μὴν κοπιάζετε ἀσκόπως** μὲ ποινές, μὲ τιμωρίες, μὴν προσπαθεῖτε ν' ἀλλάξετε τὸ «κτῆνος» ποὺ κρύβεται μέσα στὸν ἄνθρωπο· δὲν ἀλλάζει. Αὐτὰ λέει ἡ θεωρία τοῦ Λομπρόζο (Cesare Lombroso), ἐνὸς Ἰταλοῦ ἐγκληματολόγου τοῦ 19ου αἰῶνος (1835-1909, βλ. ἐγκυκλ. Πάπυρος - Λαροῦς - Μπριτάννικα· τ. 33, στ. 497-498).

Τὴ θεωρία αὐτὴ ἀνατρέπει μὲ σπουδαῖα ἐπιχειρήματα ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. **Ὁ ἄνθρωπος, λέει, δὲν εἶνε ἐκ φύσεως κακός.** Ἄν ἦταν κακὸς ἐκ φύσεως, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ μένῃ καὶ ἀτιμώρητος. Τί θὰ πῇ **ἐκ φύσεως;** Ὅπως ὁ λύκος τρώει τὸ ἀρνί, ὁ ἱέρακας ἀρπάζει τὴν κόττα, ἡ τίγρις κατασπαράζει τὴν ἀντιλόπη, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔλεγε· Ἀφοῦ ἐκ φύσεως ἔγινε ἔτσι, γιατί μὲ τιμωρεῖτε;... Τὸ κακό, λέει ὁ Χρυσόστομος, δὲν εἶνε **στὴ φύσι** τοῦ ἀνθρώπου· εἶνε **στὴν προαίρεσί** του. Μεγάλος λόγος αὐτός.

Ὁ ἄνθρωπος, λέει, ἔχει μέσα του κάτι τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει τὸ κτῆνος· καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ **βοῦ-**

λησις. Τὸ ζῶο ἔχει *ἔνστικτο*, ὁ ἄνθρωπος ἔχει βούλησι ἐλεύθερη· κλίνει πότε πρὸς τὰ δεξιὰ, πότε πρὸς τὰ ἀριστερά· πότε πρὸς τὴν ἄβυσσο, πότε πρὸς τὴ γῆ· πότε πρὸς τὸ φῶς, πότε πρὸς τὸ σκότος· πότε στὴν κακία, πότε στὴν ἀρετή. Ἐνώπιόν σου εἶνε ὅλα, διάλεξε καὶ πάρε. Πολλοὶ διαλέγουν τὴν κακία, ἄλλοι διαλέγουν ὅπως ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἀρετή.

Εἶνε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος δεκτικὸς ἀγωγῆς. Ὁ σπουδαῖος παιδαγωγὸς Νικόλαος Ἐξαρχόπουλος (1874-1960) –στοὺς ἐκπαιδευτικοὺς συνιστῶ νὰ διαβάσουν ἀπὸ τὰ ἔργα του τὴν «Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν»–, αὐτὸς λέει, ὅτι κάθε παιδάκι ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμον εἶνε μείγμα κόρακος καὶ περιστερᾶς, κληρονομεῖ καὶ γαιώδη σπέρματα ἀλλὰ καὶ οὐράνια.

Καλεῖται λοιπὸν ὁ **παιδαγωγὸς** νὰ καλλιεργήσῃ τὰ ἀγαθὰ σπέρματα, ποὺ ὑπάρχουν κατὰ κανόνα καὶ στὴν πιὸ βεβαρημένη κληρονομικότητα· οἱ ἐξαιρέσεις εἶνε μικρὴ μειονότης.

Γι' αὐτὸ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος θεωροῦσε ὡς πρῶτο παράγοντα τῆς ἀγωγῆς – ποιὸν λέτε, τὸν δάσκαλο; Ὁχι τόσο τὸν δάσκαλο ὅσο τοὺς **γονεῖς**· ψάλλει **τὸ μεγαλεῖο τῆς μητέρας**. Τὸ βεβαιώνει ἐξ ἰδίας πείρας· διότι, ἂν δὲν ὑπῆρχε Ἀνθοῦσα, δὲν θὰ ὑπῆρχε Χρυσόστομος. Πίσω ἀπὸ κάθε μεγάλον ἄνδρα βρίσκειται μία σπουδαία γυναίκα. Θυμᾶται τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους τῆς χήρας μητέρας του, ἢ ὅποια τὸν ἀνέδειξε.

Πατέρας, λέει ὁ Χρυσόστομος, ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ του, δὲν ἀξίζει νὰ λέγεται πατέρας. Πατέρας λέγεσαι ὅταν ὄχι ἀπλῶς γεννᾷς –αὐτὸ εἶνε εὐκολο, γεννοῦν καὶ τὰ ζῶα– ἀλλ' ὅταν ἀνατρέφῃς τὰ παιδιὰ σου σωστά· αὐτὸ σὲ ἀναδεικνύει γονέα. Πατέρας ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ παιδί του δὲν εἶνε πατέρας, εἶνε **παιδοκτόνος!** ὁ παιδοκτόνος φονεύῃ τὸ παιδί σωματικῶς, ὁ ἀνεύθυνος γονιὸς μὲ λόγια καὶ ἔργα θανατώνει τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, ἀμαυρώνει τὸ πνευματικὸ του μεγαλεῖο.

Μετὰ τοὺς γονεῖς παράγων ἀγωγῆς εἶνε ὁ **δάσκαλος**. Φειδία ὀνομάζει τὸ δάσκαλο, καὶ ἀνώτερο τοῦ Φειδία, ποὺ θεωρεῖται κορυφαῖος Ἑλληνας γλύπτης (τὸν 5ο π.Χ. αἰῶνα φιλοτέχνησε τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς στὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν). Ἐκεῖνος λάξευε μάρμαρα, ὁ δάσκαλος κάνει κάτι ἀπείρως σπουδαιότερο, λαξεύει ψυχές.

Θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργο κάποιος νὰ μελετήσῃ τοὺς τόμους τῶν ἀπάντων τοῦ Χρυσοστόμου, νὰ συλλέξῃ ὅ,τι εἶπε ὁ ἱερὸς πατὴρ γύρω ἀπὸ τὴν παιδεία καὶ τὴν ἀγωγή, καὶ νὰ κἀνῃ ἓνα ἔργο μὲ τίτλο «Ὁ Χρυσόστομος ὡς παιδαγωγός».

Ὁ Πυθαγόρας εἶχε πεῖ· «*Ἀρχὰ πολιτείας ἀ-*

πάσης νέων τροφά», ἀρχὴ δηλαδὴ κάθε πολιτείας εἶνε ἡ ἀνατροφή τῶν νέων. Καὶ ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι **ρίζα τῆς πολιτείας** εἶνε ἡ ἀγωγή τῶν παίδων καὶ ἐν γένει τῆς νεότητος.

Ὁ Χρυσόστομος λέει γιὰ τὴ νεότητα σὲ ἀρχαία γλῶσσα, ὅτι εἶνε **δυσήνιος**. Τί θὰ πῇ *δυσήνιος*; Εἶνε σύνθετη λέξι, ἀπὸ τὸ *δυσ-* (=δύσκολος) καὶ *ήνιον* ποὺ θὰ πῇ χαλινάρι. Τὸ *δυσήνιος* λοιπὸν σημαίνει αὐτὸς ποὺ δύσκολα χαλιναγωγεῖται, δύσκολα ὑποτάσσεται, δύσκολα τὸν κυβερνᾷς. Τὸ *δυσήνιος* λεγόταν κυρίως ἐπὶ ἀλόγων, ζώων. Εἶνε μερικὰ ἄλογα ποὺ πολὺ δύσκολα τὰ κυβερνᾷς· δαγκώνουν, σπᾶνε τὰ χαλινάρια. *Δυσήνιος* ἦταν – ποιός· ὁ Βουκεφάλας, τὸ περήφανο ἐκεῖνο ἄλογο ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ τιθασεύσῃ, καὶ ὁ μόνος ποὺ τὸ τιθάσευσε ἦταν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ καβάλλα σ' αὐτὸ ἔφτασε μέχρι τὸ Γάγγη ποταμὸ τῶν Ἰνδιῶν. Λέει λοιπὸν ὁ Χρυσόστομος στοὺς παιδαγωγούς· Βουκεφάλα ἔχετε νὰ χαλιναγωγήσετε, τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους· ἐὰν τὸ κατορθώσετε, θὰ κάνετε τὴ νεότητα δημιουργικὴ δύναμι καὶ θὰ τὴν οδηγήσετε ἀπὸ νίκη σὲ νίκη καὶ θρίαμβο.

* * *

Ἡ ἀγωγή, ἀγαπητοί μου, σήμερα δυστυχῶς **παρამελεῖται**. Ὅλοι κυνηγοῦν τὸ χρῆμα –οἱ ἐποχές μοιάζουν–, σπίτια, πολυκατοικίες· κοιτάζουν ν' ἀφήσουν στὰ παιδιὰ λίρες, κινητά, ἀκίνητα. Ταλαίπωροι παιδαγωγοί, πέρα ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ **φροντίστε γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ**, τὸ ὅποιο σᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ παιδαγωγοῦ εἶνε δύσκολη. Ἄν στὴν ἐποχὴ τοῦ Χρυσοστόμου ἡ νεότης ἦταν μία φορὰ *δυσήνιος*, τώρα ἡ νεότης ἐγίνε δέκα καὶ ἑκατὸ φορές πιὸ *δυσήνιος*. Οἱ παιδαγωγοὶ εἶνε καὶ εὐτυχεῖς καὶ δυστυχεῖς. Εὐτυχεῖς, γιατί χειρίζονται τὴ σπουδαιότερη τέχνη, ποὺ διαμορφώνει ἀνθρώπους· ἀλλὰ καὶ δυστυχεῖς, γιατί τὴν ἀσκοῦν σήμερα. Ἐχουν τώρα νὰ κάνουν μὲ παιδιὰ κακομαθημένα καὶ μὲ νέους ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ θυσιάσουν τίποτε. Οἱ σημερινὲς οἰκογένειες δὲν ἔχουν πλέον 7 ἢ 8 παιδιὰ, ὅπως ἄλλοτε· ἔχουν μόνο 1 - 2 «μπούληδες»· καὶ ἔτσι σωστὴ ἀνατροφή δὲν δίδεται. Σήμερα χρειάζονται ἰσχυροὶ βραχίονες καὶ ὑψηλὰ πνεύματα, γιὰ νὰ ἐξυψώσουν τὴ νεότητα.

Εὐχομαι ὁ γέρων ἐπίσκοπος, ποὺ εἶμαι ἡ δύσις, σ' ἐσᾶς ποὺ εἴστε ἡ ὠραία ἀνατολή, ν' ἀναδειχθῇτε Φειδίες λαξεύοντες ὠραίους χαρακτῆρες καὶ μεγα-Ἀλέξανδροι τιθασεύοντες τὸν Βουκεφάλα γιὰ νέες νίκες.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ μεγάλου παιδαγωγοῦ Χρυσοστόμου νὰ σᾶς στερεώνῃ ὅλους στὸ ἔργο σας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Α' μέρος ἀπομαγνητοφωνημένης ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν Παρασκευὴ 13-11-1980 πρῶτ, μὲ νέο τώρα τίτλο Καταγραφή, διαίρεσις καὶ συντμήσις 23-10-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2594

Τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης
Σάββατο 25 Νοεμβρίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Εἶνε ὁ Χριστιανισμὸς ἀνεφάρμοστος;

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀδελφοί μου, μᾶς ἔδωσε τὸ Εὐαγγέλιο μὲ τὶς αἰώνιες ἀλήθειες καὶ τὶς ἅγιες ἐντολές του. Στὴν ἐποχὴ μας ὅμως ἡ ὀλιγοπιστία καὶ ἡ φιλαυτία τῶν ἀνθρώπων ἀμφισβητεῖ τὴν αὐθεντία τοῦ Θεοῦ· φοβᾶται νὰ δεχτῇ καὶ νὰ τηρήσῃ τὸ θέλημά του. Τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου λοιπὸν ἐγιναν σήμερα ἀνεφάρμοστα; **σ' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία κατήντησε πλέον ἡ ἀνθρωπότης;**

Δὲν θ' ἀπαντήσω ἐγώ· θ' ἀπαντήσῃ κάποιο ἄλλο πρόσωπο. Δὲν εἶνε ἄντρας, εἶνε γυναίκα· εἶνε νέα, πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της. **Θ' ἀπαντήσῃ ἡ ἁγία Αἰκατερίνη,** τῆς ὁποίας τὴ μνήμη ἐορτάζουμε σήμερα.

Ὁ ὅσιος Συμεὼν ὁ μεταφραστὴς ἱστορεῖ λεπτομερῶς τὸν βίο καὶ τὸ μαρτύριό της (βλ. Migne 116,275-302). Τὴν κεφαλὴ της κοσμοῦν **τρία στεφάνια**· τὸ πρῶτο εἶνε τῆς παρθενίας, τὸ δεῦτερο εἶνε τῆς σοφίας, τὸ τρίτο εἶνε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ ἁγία Αἰκατερίνη γεννήθηκε καὶ ἔζησε στὰ τέλη τοῦ 3ου καὶ ἀρχὲς τοῦ 4ου αἰῶνος σὲ μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πόλεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἦταν **ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια εἰδωλολατρῶν,** κόρη τοῦ βασιλίσκου Κώνστα, ποὺ ἦταν ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος στὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ὡς πρὸς τὴ μορφή τοῦ προσώπου καὶ τὴν **ἐξωτερικὴ ὄψι** ἦταν μεγαλόσωμη καὶ καλλονή· ὡς πρὸς τὴν **διάνοια** ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐφυής· καὶ ὡς πρὸς τὴ **μόρφωσι**, σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν, ἦταν κάτοχος μεγάλης σοφίας καὶ γνώσεως. **Εἶχε μελετήσει** στοὺς παπύρους ὅλους τοὺς ἀρχαίους Ἑλλήνες καὶ Λατίνους συγγραφεῖς. Κατεῖχε τοὺς ποιητὰς Ὅμηρο καὶ Βιργίλιο, τοὺς ἱστορικοὺς Ἡρόδοτο, Θουκυδίδη, Πλούταρχο· τοὺς ἱατροὺς Ἀσκληπιό, Ἱπποκράτη καὶ Γαληνό· τοὺς φιλοσόφους Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη καὶ ἄλλους· τοὺς μάγους καὶ μάντεις Ἰαννῇ καὶ Ἰαμβρῇ, Διονύσιο καὶ

Σίβυλλα. Γνώριζε τὶς γλῶσσες καὶ διαλέκτους πολλῶν ἐθνῶν. Σπάνια, γιὰ μία γυναῖκα μάλιστα, αὐτὰ τὰ προσόντα τότε.

Ἀλλὰ καὶ σήμερα ποιά γυναῖκα στὴν Ἑλλάδα, παρακαλῶ, ξέρεῖ π.χ. τὸν Ὅμηρο. Στὴν Ἀμερική, στὴν Ἀγγλία, στὴ Γερμανία κάποιοι τὸν ξέρουν· ἐδῶ **ποιοὶ ἀπόφοιτοι λυκείων καὶ πανεπιστημίων ἔχουν τέτοια μόρφωσι;** Χτὲς πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου ἓνας ἀπόφοιτος τῆς νομικῆς· ἐπάνω στὴ συζητήσι ἀναφέραμε κάτι ἀπὸ τὸν Ὅμηρο καὶ μοῦ λέει· Πρώτη φορὰ τ' ἀκούω. Σκεφτῆτε· παλαιότερα αὐτὰ τὰ ἤξεραν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ γυμνάσιο.

Σὰν νέα γυναῖκα, μὲ τόσα προσόντα καὶ τέτοια καταγωγή, ἡ ἁγία Αἰκατερίνη εἴλκυε τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν. Πληθὸς νέοι **τὴν ζητούσαν γιὰ γάμο,** ἀλλ' ἀπέρριπτε κάθε πρότασι.

Φαίνεται ὅτι, ἀπὸ τὶς μελέτες της καὶ ὅλα ὅσα εἶχε γνωρίσει, **ἦταν ἤδη προσανατολισμένη πρὸς τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ.** Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ κάθε συνοικέσιο ἀπαντοῦσε· Μόνο ἂν βρῶ κάποιον, ποὺ νὰ εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ μένα σὲ πλοῦτο, σὲ ὁμορφιά καὶ σὲ μόρφωσι, θ' ἀποφασίσω. Τί εἶχε στὸ νοῦ της; Λέγεται ὅτι εἶχε δεῖ ἓνα ὄνειρο... Τὰ ὄνειρα συνήθως εἶνε ἀπατηλά· σπανίως ὠρισμένα ὄνειρα εἶνε ἐκ τοῦ Θεοῦ. Μαρτυροῦν ὅμως κι αὐτά, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο ὕλη, ὅτι ὑπάρχει κι ἄλλος κόσμος, μεταφυσικὸς κι ἀόρατος. Παρουσιάστηκε λοιπὸν στὸν ὕπνο της μία ὡραία μορφή, ἓνας ὑπέροχος ἄνδρας ποὺ τὴν κατέπληξε μὲ τὸ κάλλος του. Προσπαθοῦσε νὰ διασταυρώσῃ τὸ βλέμμα της μὲ τὸ δικό του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν γύριζε νὰ τὴ δῇ· οὔτε ἓνα βλέμμα δὲν τῆς ἔρριξε. Αὐτὴ ξύπνησε ἀνήσυχη. Ὅταν ξημέρωσε πῆγε καὶ βρῆκε ἓναν ἀσκητή, τοῦ εἶπε τὸ ὄνειρό της καὶ τὸν ῥώτησε· –Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ὑπέροχος ἄνθρωπος ποὺ εἶδα, καὶ γιατί ἐμένα δὲν γύρισε καθόλου νὰ μὲ κοιτάξῃ; Ἐκεῖνος τῆς εἶπε· –Εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ «*ὡραῖος*

κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων» (Ψαλμ. 44,3)· αὐτὸς εἶνε ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ καθενός μας. –Καὶ γιατί ἐμένα δὲν γύρισε νὰ μὲ δῇ; ἔχω κάτι ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσει; –Εἶσαι ἀκόμη ἄσχημη. –Πρέπει νὰ κάνω κάτι γιὰ νὰ τὸν εὐαρεστήσω; –Νὰ βαπτιστῇς στὸ ὄνομά του.

Ἔτσι, ὅταν ὁ αὐτοκράτορας Μαξέντιος κάλυψε τοὺς ὑπηκόους του νὰ προσφέρουν θυσίες στοὺς ψευδεῖς θεοὺς τῶν εἰδώλων καὶ ἀπειλοῦσε τοὺς παραβάτες τῆς διαταγῆς του μὲ διωγμό, ἡ ἁγία Αἰκατερίνη, μετὰ ἀπὸ μελέτη καὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς, **ἦταν πιστὴ Χριστιανὴ** καὶ ἐκλεκτὴ νύμφη τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν ἔκρυψε τὸ θησαυρὸ τῆς πίστεως κρατώντας τὸν γιὰ τὸν ἑαυτὸ της· ἀποφάσισε ὅτι **ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὸν ὁμολογήσῃ**. Παρουσιάζεται λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ τυράννου καὶ μὲ παρησία τὸν ἐλέγχει γιὰ τὴν προσήλωσι στὰ εἰδωλα καὶ τὸν καλεῖ νὰ πιστέψῃ στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό. Ὁ τύραννος θύμωσε, ἀλλὰ διαπιστώνοντας ὅτι δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ τὴν νικήσῃ σὲ ἓνα διάλογο, καλεῖ τοὺς σοφοὺς καὶ ῥήτορες ποὺ διέθετε, ὥστε αὐτοὶ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν καὶ νὰ φανῇ ποιὰ θρησκεία εἶνε ἡ ἀληθινή. Συγκεντρώθηκαν τότε πενήντα ἀπὸ αὐτοὺς, δυνατοὶ στὴ νόησι καὶ στὸ λόγο, γιὰ νὰ γίνῃ διάλογος μὲ τὴν ἁγία Αἰκατερίνη ἐνώπιον μεγάλου ἀκροατηρίου. Πρὶν ἀπὸ τὴν κρίσιμη αὐτὴν ἀναμέτρῃσι ἄγγελος Κυρίου τῆς ἔδωσε θάρρος. Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπε, δούλη τοῦ Θεοῦ· ὅχι μόνον θὰ τοὺς νικήσῃς ἀλλὰ καὶ θὰ τοὺς ἐλκύσῃς στὴν ἀληθινὴ πίστι.

Αὐτὰ εἶνε τὰ **ὥραϊα «μάτς»**, ποὺ πρέπει νὰ δίδωνται· αὐτὰ ἀξίζει νὰ παρακολουθῇ κανεὶς –σὲ ἐποχὴ διαλόγου σήμερα– καὶ ὅχι τὸ πῶς δίνουν κλωτσιὰς σὲ μιὰ μπάλλα.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ῥητόρων μὲ ἐπηρεμένο ὕψος ἄρχισε ν' ἀπευθύνεται σ' αὐτὴν νομίζοντας ὅτι ἔχει ἐμπρὸς του κάποιον εὐκολο ἀντίπαλο. Ἐκείνη σεμνὰ καὶ μὲ κοσμιότητα τοῦ **ἀπήντησε σὲ ὅλα** ὅσα προέταξε, μὲ ἐπιχειρήματα ἀπὸ ὅλη τὴν ἀρχαία γραμματεία καὶ μυθολογία, γιὰ θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου καὶ σοφοὺς τῆς γῆς· Ὁμηρος, Ὀρφέας, Σοφοκλῆς, Σίβυλλα..., ὅλους τοὺς χρησιμοποίησε καὶ κατέληξε, ὅτι **μόνον ἡ πίστι στὸν ἐσταυρωμένον Λυτρωτὴ, τὸν Κύριό μας, εἶνε ἀληθινή**.

✓ Ὁ βασιλεὺς, βλέποντας ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν ῥητόρων νικάται καὶ δέθηκε ἡ γλῶσσα του, γυρίζει πρὸς τοὺς ἄλλους **49 ῥήτορες** καὶ ζητάει νὰ βοηθήσουν. Αὐτοὶ ὅμως δηλώνουν ὅτι, ἀφοῦ τὸν κορυφαῖο τους ἡ Αἰκατερίνη ἐβγαλε «νὸκ ἄουτ» ὅπως λένε σήμερα, αὐτοὶ

παραίτουνται μὴ ἔχοντας ν' ἀντιτάξουν σ' αὐτὴν κάτι ἄλλο. Θυμῶναι τότε ὁ τύραννος καὶ διατάζει νὰ τοὺς θανατώσουν. Ἡ ἁγία τοὺς πείθει, πιστεύουν στὸ Χριστό, καὶ τὸ μαρτύριο γίνεται σ' αὐτοὺς σωτήριο βάπτισμα· ἦταν ἡ πρώτη νίκη τῆς Αἰκατερίνης, τὸ πρῶτο «γκόλ». Ἀκολούθησαν τὰ πρῶτα βασανιστήρια τῆς ἁγίας ἀλλὰ καὶ δύο ἄλλες μεγάλες νίκες.

✓ Στὴ φυλακὴ, ποὺ τὴν ἔκλεισαν, τὴν ἐπισκέπτεται **ἡ αὐγούστα**, ἡ βασίλισσα σύζυγος τοῦ Μαξεντίου· κατηχεῖται καὶ πιστεύει στὸ Χριστό, καὶ σὲ λίγο θανατώνεται ὡς πιστὴ Χριστιανή· δευτέρα νίκη, δεύτερο «γκόλ».

✓ Τέλος πιστεύουν καὶ μαρτυροῦν ὑπὲρ Χριστοῦ ὁ γενναῖος στρατοπεδάρχης **Πορφυρίων** μαζί μὲ τοὺς **200 στρατιῶτες** του· ἦταν ἡ τρίτη νίκη, τὸ τρίτο «γκόλ».

Τρεῖς νίκες τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης· μία στὸ ἀμφιθέατρο καὶ δύο στὸ κελλί τῆς φυλακῆς. Ἡ μεγαλύτερη ὅμως καὶ **τελικὴ νίκη** τῆς ἦταν τὸ δικό της ὀριστικὸ μαρτύριο, ποὺ ἄρχισε στὸν φοβερὸ **τροχό**, τὸν ὁποῖον ἐπινόησε ἓνας ὕπαρχος τοῦ Μαξεντίου ὀνόματι Χρυσασαδέμ), καὶ ἔληξε μὲ τὸν ἀποκεφαλισμὸ τῆς.

Συνολικῶς λοιπόν, μετρήστε, διὰ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης **πίστεψαν 252** ἄνθρωποι!

Αὕτη ἦταν ἡ ἁγία Αἰκατερίνη. Τὸ ἅγιο **λεῖψανό** της –εἶνε πρὸς τιμὴν τῆς πατρίδος μας– μετέφεραν ἄγγελοι στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Σινά, καὶ βρίσκεται ἐκεῖ, αἰῶνες τώρα, ὅπου ὁ Ἰουστινιανὸς τὸν θὸν αἰῶνα ἔχτισε τὴν περίφημη ἐλληνικὴ μονὴ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Ἡ ἁγία Αἰκατερίνη, ἀγαπητοί μου, ἀπέδειξε, ὅτι **ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε ἀνεφάρμοστος**· ἐφαρμόζεται. Καὶ μέχρι σήμερα, στὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς μεγάλης διαφθορᾶς καὶ ἀποστασίας, ὑπάρχουν στὸν κόσμον καὶ στὴν πατρίδα μας νέοι καὶ νέες ποὺ ζοῦν μὲ πίστι καὶ σωφροσύνη· ὠρισμένοι δὲ ἀπέρριψαν καὶ τὴν πρότασι γάμου καὶ ζοῦν μὲ παρθενία καὶ ἀφοσίωσι εἴτε σὲ ἱεραποστολικά ἔργα εἴτε στὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἄσκησι ὡς μοναχοὶ καὶ μοναχές. Ἐνας Γάλλος συγγραφέας ἔγραψε σὲ βιβλίο του, ὅτι καὶ μέσα στὸ Παρίσι ὑπάρχουν παρθένοι ἄντρες καὶ γυναῖκες. Οἱ νέοι αὐτοί, ὅπου καὶ ἂν κατοικοῦν καὶ ὅσο λίγοι καὶ ἂν εἶνε, ἀποδεικνύουν μὲ τὰ ἔργα τους, μὲ τὴν παρθενία τους, μὲ τὴ ζωὴ ἣ καὶ τὸ μαρτύριό τους, ὅτι **ὁ Χριστὸς δὲν πέθανε· ζῇ καὶ βασιλεύει**· ὦν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**